

ΤΑ ΘΡΑΝΙΑ ΤΗΣ ΑΝΟΙΞΗΣ
ΣΕΛ.: 4-5

ΔΙΕΘΝΕΣ ΦΕΣΤΙΒΑΛ ΚΙΝ/ΦΟΥ ΟΛΥΜΠΙΑΣ
ΣΕΛ.: 8

Η ΧΩΧΑΡΟΥΠΑ
ΣΕΛ.: 8

ΚΟΚΚΙΝΟΛΑΙΜΗΣ

ΤΕΥΧΟΣ 4, ΧΕΙΜΩΝΑΣ 2021

Πέρασε η
πιο μικρή μέρα
του χρόνου κι έρχεται
το καλοκαίρι!!!

Εδώ «Τα θρανία της Άνοιξης»!
Ακούτε το ραδιόφωνο των παιδιών!
Παιδιά, μείνετε συντονισμένα!

Σήμερα παιδιά έχουμε πάρκα, πλατείες, ποδήλατα, ουσιαστικά πεταμένα στο δρόμο, επίθετα που μας χαμογελούν, ρήματα που επιτέλους μας λένε ότι κάτι κάνουμε και πλανόδιους μουσικούς που πάνε στο σχολείο των πουλιών! Δηλαδή θα βγάλουμε τα θρανία έξω από την τάξη; Ναι, θυμάστε ότι έχουμε υπαίθρια τάξη στο σχολείο κάτω από τον πλάτανο; Εμείς στο 35° τα έχουμε βγάλει έξω εδώ και καιρό! Τι «θρανία της Άνοιξης» είμαστε!!! Και το ραδιόφωνο να παίζει τις εκπομπές της Μαρίας και της Θάλειας κι εμείς να διαβάζουμε!!!! Πού είναι «Τα θρα-

νία της Άνοιξης»; Είναι στο σπίτι, στην αυλή, στον κήπο και στο ραδιόφωνο. Είναι στο ποδήλατο, είναι στα πουλιά, είναι στους σπόρους, είναι στην πόρτα – βιβλιοθήκη του σχολείου, είναι στο μουσείο, είναι στο Πολυτεχνείο, είναι στον πόλεμο, είναι στο Πεδίο του Άρεως! Είναι όπου παίζουν τα παιδιά! Είναι σαν τον «Μορμόλη»! Δεν μπορεί να τα πιάσει κανένας!!!! Είναι στα λόγια του Κωστή Παλαμά, είναι ο Γρηγόρης Ξενόπουλος, είναι ο Χρήστος Μπουλώτης, είναι οι βόλτες της Παυλίνας Παμπούδη κι είναι η Λοξή Τάξη του Ζόφου Ξαγοράρη!!!

Γεια σας παιδιά!
Στο μικρόφωνο ο κ. Μπάμπης, 11/1/2021,
Πεδίο του Άρεως – Κυψέλη.

ΜΙΑ ΙΣΤΟΡΙΑ ΜΕ ΖΩΑ

Σε μια φάρμα ζούσαν κάποτε διάφορα ζώα. Μια αλεπού, μια κότα, ένας κόκορας, μια πάπια, ένα πρόβατο, μια γάτα, ένα σαλιγκάρι και ένα άλογο. Επίσης είχε φτιάξει εκεί τη φωλιά του και ένα χελιδόνι. Και υπήρχε και μια πολύ μικρή λιμνούλα που ζούσε ένα μικρό ψαράκι. Για λίγο καιρό ζούσαν μια χαρά και ειρηνικά. Μια μέρα όμως η αλεπού θέλησε να φάει την κότα. Αλλά και η γάτα θέλησε να φάει το ψάρι. Και τότε ξεκίνησε πόλεμος μεταξύ τους.

- Θα σε φάω κότα! είπε η αλεπού.
- Μα αν με φας δε θα υπάρχει άλλη κότα στη φάρμα!
- Θα σε φάω ψαράκι! είπε η γατούλα.
- Μα αν με φας δε θα υπάρχει άλλο ψαράκι στη λιμνούλα!

Αλλά ούτε η αλεπού, ούτε η γάτα σταμάτησαν να τα κυνηγάνε. Θέλανε να τα φάνε. Κι αυτό συνέχισε για πολύ καιρό. Η κότα δεν τολμούσε να μείνει μόνη της και κρυβότανε πίσω από το άλογο. Έτσι δεν πήγαινε να φάει και άρχισε να χίνεται αδύναμη από την πείνα. Και το ψαράκι το φύλαγε η πάπια που ήταν συνέχεια μαζί του. Αλλά κι

αυτή είχε γίνει αδύναμη γιατί ήθελε να ταξιδεύει σε άλλα μέρη κι επειδή δεν πήγαινε, είχε στεναχωρηθεί και δεν έτρωγε.

Το άλογο που ήταν το πιο σοφό από τα ζώα, τα κάλεσε όλα μαζί μια μέρα και είπε στην αλεπού να σταματήσει να κυνηγάει την κότα, και στη γατούλα είπε να σταματήσει κι εκείνη να κυνηγάει το ψαράκι. Αν δεν τον κάνανε τότε θα έπρεπε κι αυτό να φάει κάποιο άλλο ζώο, και το καθένα να έτρωγε από ένα ζώο. Κι έτσι δε θα είχε μείνει κανένα ζώο στη φάρμα. Τότε η αλεπού είπε:

- Εντάξει! Δε θα ξαναπειράξω την κότα!
- Κι εγώ δε θα ξανακυνηγήσω το ψαράκι! είπε η γατούλα.

Και υποσχέθηκαν ότι κανένα τους δε θα έτρωγε κάποιο από τα ζώα που βρισκότουσαν στη φάρμα.

(Ελεύθερο κείμενο: Μαρία-Ηλέκτρα)

Η ΓΑΤΑ ΣΤΟ ΔΡΟΜΟ

Ήταν μια γάτα στο δρόμο. Πήγε να βρει ένα σπίτι. Αλλά κανένας δεν την ήθελε. Ένα αμάξι την κατατρόμαξε. Είδε ένα δάσος με πολλά άγρια ζώα. Πήγε να το εξερευνήσει. Τελικά το σπίτι της ήταν το δάσος.

(Ελεύθερο κείμενο: Γκάμπι, Αμίρ)

Ο ΑΣΤΡΟΝΑΥΤΗΣ

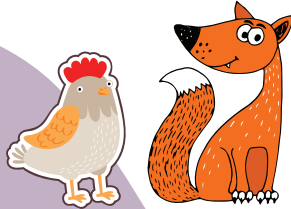
Ένα μικρό παιδί ονειρεύτηκε πως είναι αстрοναύτης και πέταγε ψηλά στο ουρανό. Όταν ξύπνησε είπε: «μακάρι να είμαι αληθινός αстрοναύτης». Έβαλε μια κατσαρόλα στο κεφάλι του κι έγινε αстрοναύτης.

(Ελεύθερο κείμενο: Ελένη, Φατιμά)

ΠΡΙΝΤΖΕΖΑ

Η Πριντζέζα έχει ένα σπίτι και είναι μόνη της. Κάθεται σπίτι και περιμένει τον Πριντζέζο. Στην τσάντα της έχει όλα τα πράγματα: τηλέφωνο, κραγιόν και καθαριστικό ματιών. Συναντήθηκαν, παντρεύτηκαν κι έκαναν ένα παιδί, την Βικτόρια.

(Ελεύθερο κείμενο: Γκρασία)

Ο ΚΟΚΚΙΝΟΛΑΙΜΗΣ

ΤΑ ΘΡΑΝΙΑ ΤΗΣ ΑΝΟΙΞΗΣ

Παιδαγωγική Ομάδα
«Το Σκαουαρχείο»

Ο ΚΟΚΚΙΝΟΛΑΙΜΗΣ

η εφημερίδα του ραδιοφώνου των παιδιών «Τα θρανία της Ανοιξης»

ΤΕΥΧΟΣ 4 - ΧΕΙΜΩΝΑΣ 2021

ΚΥΚΛΟΦΟΡΗΣΕ ΤΟΝ ΙΑΝΟΥΑΡΙΟ ΤΟΥ 2021

Εκδόσεις Ars Nova - Γιάννης Κορναράκης
Τζαβέλλα 1, 10681 Αθήνα
Τηλ.: (+0030) 210 3801191

ΥΠΕΥΘΥΝΟΣ ΥΛΗΣ: Μπάμπης Μπαλτάς

ΕΠΙΚΟΙΝΩΝΙΑ

arsnova.p@gmail.com
babisbaltas1@gmail.com

ΣΥΝΤΑΚΤΙΚΗ ΟΜΑΔΑ

Ελένη, Μιχάλης, Θάλεια, Αμίρ, Γκρασία, Μαρία-Ηλέκτρα, Φατιμά, Γκάμπι, Άρης, Νίκος, Χουσεΐν, Σάμερ, Ιωάννα

ΡΑΔΙΟΦΩΝΑ ΤΩΝ ΠΑΙΔΙΩΝ

<https://padlet.com/apostada/7tndsboxfrzio97f>

<https://el.padlet.com/vikisp1972/Bookmarks>

<https://padlet.com/agmihal85/tdv1sely-s4n5dxgc>

<https://el.padlet.com/35dimath/qjeo-4qc03fq2>

<http://europeanschoolradio.eu/archives/production/4278#sch>

<https://padlet.com/xpozi/biradio>

ΔΙΑΝΕΜΕΤΑΙ ΔΩΡΕΑΝ

ΣΕ ΣΧΟΛΕΙΑ ΚΑΙ ΒΙΒΛΙΟΠΩΛΕΙΑ

ISSN: 2732-6217

ΤΟ ΚΟΡΑΚΙ ΚΑΙ ΤΟ ΠΕΡΙΣΤΕΡΙ

Ένα κοράκι έβρεξε τα φτερά του στα νερά ενός ποταμού. Και τα νερά γίνανε μαύρα. Ένας παπαγάλος που κοίταζε από το κλαδί ενός δέντρου άρχιζε να φωνάζει:

-Το κοράκι είναι μαύρο! Το κοράκι είναι σκοτεινό!

Τότε το κοράκι κοίταξε μέσα στο νερό κι είδε το σώμα του να είναι άσχημο. Κι ο παπαγάλος φώναξε ξανά:

-Του στερείται η ομορφιά κι είναι προάγγελος κακός!

Εκείνη την ώρα πλησίασε στο ποτάμι ένα διψασμένο λευκό περιστέρι. Θέλησε να πιει νερό, αλλά όπως το είδε βρώμικο δίστασε και έκανε λίγο πιο πέρα. Ξαφνικά τα μαύρα νερά άρχισαν να γίνονται λευκά και να

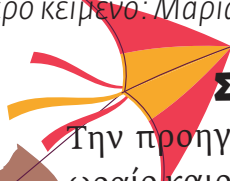
βγάζουν λουλούδια. Ο ίδιος παπαγάλος βλέποντας αυτό, πέταξε για λίγο πάνω από το ποτάμι και μετά άρχισε να κράζει:

-Το περιστέρι είναι λευκό! Το περιστέρι είναι καλό!

Το κοράκι ζήλεψε και τραυμάτισε με το φτερό του το περιστέρι. Κι εκείνο έκλαιγε και τα βόκρυα του πέφτανε στο ποτάμι. Κι από το ποτάμι βγήκε ένας Κίτρινος Αετός κι άρπαξε το περιστέρι και το πήγε σε ένα βουνό που είχε τη φωλιά του. Το κοράκι λυπήθηκε για αυτό που έκανε. Στεναχωρήθηκε πολύ κι αποφάσισε να το επισκεφτεί για να του ζητήσει συγγνώμη. Του πήγε λευκά λουλούδια για να στολίσει τη φωλιά του. Και το περιστέρι το χάιδεψε στο κεφάλι κι από τότε το κοράκι έγινε ένα σοφό πουλάκι.

(Ελεύθερο κείμενο: Μαρία-Ηλέκτρα)

ΣΤΟ ΛΟΥΝΑ ΠΑΡΚ

Την προηγούμενη Κυριακή έκανε πολύ ωραίο καιρό. Κι η μαμά μου με πήγε μαζί με την αδερφή μου στο λούνα παρκ. Ήταν ένας μεγάλος χώρος με πολλά και όμορφα παιχνίδια. Ανεβήκαμε σε μια ψηλή ρόδα που ήταν σαν γίγαντας. Πήγαμε σε ένα πολύχρωμο τρενάκι. Μπήκαμε σε μια μονόχρωμη και στενόμακρη βάρκα σε μια μικρή λιμνούλα που μας έκανε μούσκεμα. Είχε ένα παλιό καρουζέλ αλλά ήταν όμορφο. Είχε ένα καινούριο κάστρο που όταν έμπαινες μέσα είχε ένα τραμπολίνο και άλλα φουσκωτά παιχνίδια. Πήγαμε και σε μια μεγάλη άσπρη πάπια που μας πήγαινε πάνω κάτω. Αλλά εκεί περιμέναμε αρκετή ώρα όρθιοι. Στο τέλος καθίσαμε και φάγαμε στο μαγαζί που υπήρχε μέσα. Μας σέρβιρε ένας πολύ αδύνατος κύριος. Ήταν μια τέλεια και υπέροχη μέρα που δεν ήθελα να τελειώσει με τίποτα.

(Ελεύθερο κείμενο: Μαρία-Ηλέκτρα)

Η ΑΠΟΨΗ ΜΟΥ ΓΙΑ ΤΗΝ ΚΑΘΑΡΑ ΔΕΥΤΕΡΑ

Τί ωραία ημέρα! Ξυπνάω και βλέπω κάτι πανιά στον ουρανό! Τί ξεχωριστή ημέρα να είναι άραγε; Όλοι ξεχύνονται στους δρόμους και μου λένε: «Είναι Καθαρά Δευτέρα! Πάμε να πετάξουμε τον χαρταετό και να φάμε ωραία νηστίσιμα γεύματα!»

Από μικρός δεν ήξερα το νόημα της Καθαράς Δευτέρας. Τώρα όμως επινόησα κι εγώ μια δική μου ιστορία. Λοιπόν, μικρά και μεγάλα παιδιά, διαβάστε αυτή τη μικρή και ωραία ιστορία:

Σαράντα μέρες πριν αναστηθεί ο Χριστός, τον είχαν σταυρωμένο και τον βασάνιζαν. Ότι κι αν του δίνανε να φάει, εκείνος, για να απαλλαχθεί από τις αμαρτίες, δεν έτρωγε τίποτα που έβγαινε από ζωντανό. Όταν θανατώθηκε και βάλθηκε στον τάφο, ο Θεός τον ανέστησε. Έπρεπε όμως ο Χριστός να είναι ελεύθερος για να πάει στον ουρανό αλλά, όταν εκοτώθηκε, για τρεις μέρες γινότουσαν βεισμοί και βροντές. Τί αυτό ο Θεός μεταμορφώθηκε σε αετό και απ' όπου περνούσε καθάριζε ο ουρανός. Τότε ο Χριστός ανέβηκε στον ουρανό μαζί με τον πατέρα του.

Τα νηστίσιμα γεύματα εκπροσωπούν τον Χριστό όταν δεν έτρωγε γάλα και κρέας ενώ ο χαρταετός που πετάμε συμβολίζει τον Θεό με τη μορφή του αετού.

Αυτή ήταν η μικρούλα ιστορία μου, τα λέμε την επόμενη φορά!

(Ελεύθερο κείμενο: Μιχάλης)

Ο ΤΙΤΑΝΟΒΟΑΣ

Ο Τιτανοβόας ήταν ένα φίδι την εποχή των δεινοσαύρων. Αυτό που με εντυπωσίασε πιο πολύ ήταν πως ήταν γιγάντιος! Είχε ένα μέτρο πάχος, ζύγιζε 1000 κιλά και ήταν 13 μέτρα μήκος. Είχε άσπρη κοιλιά, είχε πράσινο δέρμα με καφέ κηλίδες που μέσα είχαν κόκκινο. Ο απόγονος του Τιτανοβόα είναι η ανακόντα.

(Ελεύθερο κείμενο: Θάλεια)

Εδώ «Τα Θρανιά της Άνοιξης»!
Ακούτε το ραδιόφωνο των παιδιών!
Παιδιά, μείνετε συντονισμένα!

Σήμερα παιδιά έχουμε μια έκπληξη για τα Χριστούγεννα!!! Είναι το ραδιόφωνο του 41^{ου} Δημοτικού Σχολείου Αθηνών!! Ακούστε το!!! Και να τι μας γράφουν! Ξεκινά ο κύριος Χρήστος: «Είναι το Ραδιόφωνο του Β1. Καλημέρα παιδιά! Σήμερα εκπέμπουμε σε Χριστουγεννιάτικο κλίμα! Φέτος είναι σίγουρα τα πιο περίεργα Χριστούγεννα που έχουμε ζήσει. Είμαστε μακριά και δεν μπορούμε να αισθανθούμε άμεσα τη ζεστασιά της γιορτής. Ευτυχώς, έχουμε το ραδιόφωνό μας, έτσι θα έρθουμε λίγο πιο κοντά και θα ενώσουμε τις φωνές και τις σκέψεις μας. Εδώ είμαστε, λοιπόν, να σας μιλήσουμε για τη γιορτή των Χριστουγέννων, τις ιστορίες της και τα έθιμά της, τόσο στην Ελλάδα όσο και στον υπόλοιπο κόσμο. Θα σας τα πούμε στα Ελληνικά, στα Γεωργιανά και στα Αλβανικά, πάντοτε με τις φωνές των παιδιών! Πλέον ακουγόμαστε και πολύ χαρούμενα και περήφανα σας λέμε «Καλά Χριστούγεννα και ευτυχισμένος, πιο υγιής, ο νέος χρόνος, με ανοιχτά σχολεία και περισσότερο ραδιόφωνο!». Είναι μεγάλη η χαρά μας που παίρνουμε γράμματα αυτή την περίοδο!!! Κι εμείς με τα παιδιά της Β2 τάξης του 35^{ου} Δημοτικού

Αθηνών πήγαμε μέχρι το ταχυδρομείο στην Αιόλου και ρίξαμε τα γράμματά μας στον Αι Βασίλη!!! Να τι γράφει η Μαρία-Ηλέκτρα: «Πήγαμε στο ταχυδρομείο. Μου άρεσε που ήρθε η Ελένη και παίξαμε. Ταΐσαμε και τα περιστεράκια! Τι εύχομαι για τον καινούριο χρόνο; Εύχομαι το δέντράκι μας να γίνει αληθινό και να μεγαλώνει. Κι όταν φτάσει στο ταβάνι να σταματήσει!! Και θέλω να φύγει αυτός που κυβερνά τον κόσμο. Μαζί με τις μάσκες και τον ιό!!!» Ήταν «Τα Θρανιά της Άνοιξης» – το ραδιόφωνο των παιδιών! Και πήραν μέρος όλα τα παιδιά στη γειτονιά κι οι δάσκαλοι κι οι δασκάλες, 25/12/2020, Γκύζη – Εξάρχεια – Πεδίο του Άρεως. Κι έχουμε και συνέχεια!!!! Σαν το ανκόρ στις συναυλίες!!! Καλή χρονιά παιδιά. Με σχολεία ανοιχτά και ραδιόφωνα στ' αυτιά!! Και μεγάλες και ασταμάτητες φλυαρίες ταιριαστές με τα γυμνά δέντρα και τον κίτρινο ουρανό. Κι όλα τα φτωχικά σπιτάκια μας με μια μεγάλη καμινάδα που να βγαίνει καπνός – που σημαίνει ότι έχουμε φωτιά και ζεσταινόμαστε!!!! Κι όπως λέει κι ο Γρηγόρης Ξενόπουλος πέρασε η πιο μικρή μέρα του χρόνου κι έρχεται το καλοκαίρι!!!

Που είναι για τον φτωχό θα λέγαμε εμείς!!
Καλή Χρονιά!! Ζήτω το...2021!!!

ΤΑ ΘΡΑΝΙΑ

Εδώ «Τα Θρανιά της Άνοιξης»!
Ακούτε το ραδιόφωνο των παιδιών!
Παιδιά, μείνετε συντονισμένα!

Είναι το Ραδιόφωνο του Β1. Καλημέρα παιδιά! Σήμερα θα μιλήσουμε για έναν συγγραφέα που πολύ αγαπούσε και τα παιδιά και το ραδιόφωνο. Το όνομά του είναι Γρηγόριος Ξενόπουλος και ζούσε στην Αθήνα, στην οδό Ευριπίδου. Το διαμέρισμα που έμενε βρισκόταν πάνω από τα γραφεία του περιοδικού που ήταν διευθυντής. Το περιοδικό λεγόταν «Η Διάπλασις των Παίδων». Ο Ξενόπουλος έγραφε άρθρα στο περιοδικό. Είχε μάλιστα ένα γνωστό ψευδώνυμο για να υπογράφει: ολοκλήρωνε όλα τα κείμενά του γράφοντας «σας ασπάζομαι, Φαίδων».

Για ποια θέματα έγραφε; Για όσα του κέντριζαν την προσοχή και τον ενδιέφεραν.

1. Να, μια φορά, ένα απόγευμα του Δεκέμβρη, περπατούσε στην Οδό Ακαδημίας, στο κέντρο της Αθήνας, εκεί που σήμερα υπάρχει το άγαλμα του μεγάλου μας ποιητή του Κωστή Παλαμά. Ενώ ήταν κουρασμένος από τις δουλειές του, ένιωσε ξαφνικά δυνατός και χαρούμενος! Τα σπίτια έβαφε ένα ροδαλό χρώμα από το ηλιοβασίλεμα κι αισθάνθηκε τις πρώτες μυρωδιές της Άνοιξης. Δεν μπόρεσε να ξεχάσει αυτήν την εικόνα ποτέ. Βλέπετε, παιδιά, στις 21 Δεκέμβρη είναι το χειμερινό ηλιοστάσιο και παρόλο

που είναι ένας μήνας του Χειμώνα, οι ημέρες αρχίζουν και μεγαλώνουν. Έχουν περισσότερο ήλιο και φως. Και σιγά-σιγά έρχεται η Άνοιξη. (τραγούδι Antonio Vivaldi - Spring)

2. Να, μια φορά, ένα απόγευμα του Δεκέμβρη (...). Όμως, μάλλον καλύτερα να διαβάσουμε ολόκληρη την ιστορία. Ο τίτλος της είναι «Το καλοκαίρι έρχεται!» Παιδιά, στην Αρχαία Ελλάδα υπήρχε ένας μύθος για τον ερχομό της Άνοιξης ή ανάποδα του Χειμώνα. Η θεά της γης και της γεωργίας, η Δήμητρα, είχε μια κόρη, την Περσεφόνη. μια κοπέλα όμορφη σαν την Άνοιξη! Τόσο όμορφη, που ο σπουδαίος θεός του Κάτω Κόσμου, ο Πλούτωνας, την έκλεψε για να την κάνει γυναίκα του. Πόσο στεναχωρήθηκε η Δήμητρα...! Όμως, ο Δίας, ο βασιλιάς των Θεών και αδελφός της Δήμητρας, αποφάσισε πως η Περσεφόνη θα ζει για έξι μήνες στον επάνω κόσμο και γι' άλλους τόσους στον κάτω κόσμο. Εκείνοι οι έξι μήνες που η Περσεφόνη βρίσκεται στον επάνω κόσμο, στη γη, αποτελούν τους τρεις μήνες της άνοιξης και τους τρεις του καλοκαιριού. Αντίθετα, οι έξι μήνες που η πριγκίπισσα κατεβαίνει στο υπόγειο βασίλειο είναι οι μήνες του φθινοπώρου και του χειμώνα. Τόσο ζεστή ήταν η ομορφιά της Περσεφόνης

Εδώ «Τα θρανία της Άνοιξης»!
Ακούτε το ραδιόφωνο των παιδιών!
Παιδιά, μείνετε συντονισμένα!

Σήμερα παιδιά το ταξίδι μας συνεχίζεται στο δρόμο για τη Φτέρη Φθιώτιδας. Φτάνοντας πρώτα στην Άνω Φτέρη συναντά κανείς ένα μεγάλο χώρο με δέντρα για να φάει και να ξεκουραστεί. Εκεί θα δει πεσόντες ήρωες από το 1821 και θαμνώδη δέντρα, τις φτέρες. Απ' αυτή την ιστορική παράδοση ξεπηδά και η αντίσταση στην περίοδο 1940-1944. Γι' αυτό και στις Κορυσχάδες η επιγραφή γράφει 1821-1944. Στα μέσα της διαδρομής μεταξύ Άνω Φτέρης και Φτέρης συναντά επίσης ένα αρχαιολογικό χώρο που αναφέρεται σε παλαιά ρυμοτόμηση τείχους από τα χρόνια των Μυρμιδόνων και του Αχιλλέα. Κι όταν φτάνει κανείς στη Φτέρη μια ησυχία απλώνεται στο χωριό. Οι λιγοστοί του κάτοικοι πίνουν τον καφέ τους το απόγευμα και οι δυο - τρεις νέοι και νέες του χωριού ανταλλάσσουν απόψεις μπροστά στην εκκλησία. Εκεί κάναμε και την εκπομπή μας! Κάπως έτσι είναι τα χωριά το καλοκαίρι. Σ' αυτό το χωριό λοιπόν παιδιά έγινε μια γεωργική σχολή για εφήβους σπουδαστές. Η γεωπονία από εκείνα τα χρόνια ήταν στενά δεμένη με τα σχολεία κι είχαμε κήπους, συνεταιρισμό, ζώα στο σχολείο, ελιές, τυπογραφείο, μουσείο με ζώα, σπόρους, καλαθοπλεκτικές τέχνες, ξυλουργείο, κινηματογράφο και τόσες ακόμα δραστηριότητες κοινωνικής οικονομίας. Το σχέδιο της Λαϊκής Παιδείας τότε ήταν να έχουμε αυτό που λέμε

«παραγωγή» στη

χώρα μας, να έχουμε δουλειές και να έχουμε αυτάρκεια. Και το σχολείο τότε αγαπούσε να δίνει την όρεξη για τη ζωή μέσα από την παραγωγή και τον ενθουσιασμό πως θα καταφέρουμε να αλλάξουμε τις ζωές μας. Βιβλιοθήκες, νέα αναγνωστικά, συνελεύσεις των σπουδαστών και ομιλίες επιστημονικού περιεχομένου ήταν τα μέσα για την αλλαγή. Το τυπογραφείο για αφίσες, βιβλία, τρυκάκια ή εφημερίδες και το ραδιόφωνο - ασύρματος με το χωνί έπαιζαν το πρώτο ρόλο για την διάδοση των ιδεών του κινήματος. Αλλά και για τα μικρά παιδιά γινόταν τα ίδια. Η γεωργική σχολή της Φτέρης ξεκινά από την ΕΠΟΝ κι ένα μικρό σπίτι στην Αθήνα, στην οδό Δουκίσσης Πλακεντίας 3, στους Αμπελόκηπους. Είναι το σπίτι του δασκάλου

Παναγή Δημητράτου, του πρώτου δασκάλου του 35^{ου} Δημοτικού Σχολείου Αθηνών για τον οποίο κάναμε το αναγνωστικό «Οι φίλεις των παιδιών» (2014). Όλες οι γεωργικές σχολές της ΕΠΟΝ αφορούσαν την επόμενη μέρα της αντίστασης, την Κυβέρνηση του Βουνού και την ελευθερία που έρχονταν. Η νέα αγγλική κατοχή ματαίωσε αυτή την ελευθερία και στη θέση της μπήκε η τρομοκρατία, οι εξορίες, οι φόννοι, οι εκτελέσεις και οι φυλακίσεις αυτών που αγωνίστηκαν. Αν ήσουν μέλος της ΕΠΟΝ διωκόσουν. Λοιπόν παιδιά, το ταξίδι μας λέγεται «Αναζητώντας τον Άρη». Ο ίδιος ήταν γεωπόνος. Ξεκίνησε ως τυπογράφος στον «Ριζοσπάστη» κοντά στην Ομόνοια στην Αθήνα κι ανέβηκε στα βουνά για να οργανώσει το αντάρτικο ενάντια στην τριπλή κατοχή. Σ' αυτά τα βουνά ανεβήκαμε κι

ΤΗΣ ΑΝΑΠΟΤΕΛΗΣ

που πίστευαν πως έφερνε μαζί της το φως, τον ήλιο, τις μεγαλύτερες ημέρες! Ναι, τέτοιες ιστορίες έγραφε ο Γρηγόρης Ξενόπουλος. Αλλά, από την ιστορία της Περσεφόνης εμπνεύστηκε και ο Νίκος Γκάτσος κι έγραψε τα λόγια από το τραγούδι που θα ακούσουμε αμέσως. Τη μουσική έγραψε ο Μάνος Χατζιδάκις και παίζουν εδώ τα μέλη του συγκροτήματος Ελεεύ! (Τραγούδι «Ο εφιάλτης της Περσεφόνης»). Στον Γρηγόριο Ξενόπουλο πολύ άρεσε να παρατηρεί γύρω του τις ημέρες και να γράφει για τα παιδιά. Πολύ ήθελε ακόμα να γράφουν και τα ίδια τα παιδιά. Γιατί όχι; Παιδιά, αν παρατηρήσετε κάτι ενδιαφέρον γύρω σας μπορείτε να το γράψετε και να το μοιραστείτε με όλους τους υπόλοιπους. Και μην ξεχάσετε να υπογράψετε το κείμενό σας, όπως έκανε ο Φαίδων, που μας ασπάζεται.

Γεια σας παιδιά!!!

Στο μικρόφωνο ήταν ο κύριος Χρήστος,
23/12/2020, Γκύζη-Αθήνα

εμείς το καλοκαίρι του 2020 με τη «Λαϊκή Συνέλευση Γκύζη». Ο τόπος που έδρασε ονομάστηκε «Ελεύθερη Ελλάδα». Η αγάπη για τη γη και το μόχθο του λαού μας ήταν και είναι μεγάλη. Και σήμερα αυτά μας προβληματίζουν ακόμα πιο πολύ γιατί τώρα μπορούμε να κάνουμε κριτική και στην επιστήμη. Αλλά σήμερα δεν έχει την πολιτική εξουσία αυτό το κομμάτι του λαού. Και πολλοί λένε πως είναι καλύτερη η παγκοσμιοποίηση κι εμείς να μην έχουμε πρωτογενή τομέα. Το είπε πρόωρα η Ευρώπη και τώρα είναι ένα πρόβλημα παγκόσμιο. Με την πανδημία γίνεται μεγαλύτερο γιατί η αξία της φύσης επιστρέφει. Αλλά χωρίς τους ανθρώπους αυτή τη φορά. Γιατί έχουμε μπει πάλι σε τροχιά «κατοχής». Και μη ξεχνάμε! Την ΕΠΟΝ την γιορτάζουμε 23 Φλεβάρη!!!

Ήταν «Τα θρανία της άνοιξης» - το ραδιόφωνο των παιδιών. Στο μικρόφωνο ο Μπάμπης, 5/11/2020, Φτέρη - Αθήνα - Κυψέλη.

Ο ΚΟΚΚΙΝΟΛΑΙΜΗΣ ΠΡΟΤΕΙΝΕΙ...

ΣΥΝΤΡΟΦΙΑ ΜΕ ΤΗ ΛΙΛΙΠΟΥΠΟΛΗ

Μια μικρή εργασία με αφορμή τη ραδιοφωνική εκπομπή
ΛΙΛΑ ΠΑΤΡΟΚΛΟΥ

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΚΑΛΕΙΔΟΣΚΟΠΙΟ

Ράδιο Λιλιπούπολη!

Το βιβλίο της Λίλας Πατρόκλου είναι μια έκπληξη. Δεν υπάρχουν λόγια για όλο αυτόν τον μόχθο που καταβλήθηκε για τα σημερινά παιδιά για να βοηθηθούν να μπουν στο πνεύμα αυτής της ραδιοφωνικής χωρίς προηγούμενο εκπομπής. Όπως εξηγεί και η ίδια η συγγραφέας, η μεταπολίτευση, το «Εδώ Πολυτεχνείο», η αντιαυταρχική αγωγή και το σωτήριο έτος 1977 έδωσε στους μικρούς «ροβινσώνες» ένα νησί, την Λιλιπούπολη των Λιλιπούα. Και ξεκινά το ραδιόφωνο μέσα στο ραδιόφωνο στις 5 Σεπτεμβρίου με τον δημοσιογράφο Μπρίνη για τα νέα της πόλης και τον δήμαρχο Χαρχούδα.

Στην πανδημία αγαπήθηκε το ραδιόφωνο. «Τα θρανία της 2^{ης} Άνοιξης» βρήκαν ευκαιρία να εκπέμψουν. Το ίδιο έκαναν κι άλλα ραδιόφωνα των παιδιών. Το «από» και «για» τα παιδιά δίνει και παίρνει. Μακάρι όμως, όπως εύχεται και η συγγραφέας, να ετοιμάζεται στις δύσκολες μέρες που ζούμε

σιωπηλά το ανθρώπινο δυναμικό που θα δώσει κάτι αντίστοιχο της Λιλιπούπολης. Είμαστε όλο αυτή!

Ο Μπι – Μπι!!!

Ο ΚΥΡΙΟΣ ΚΙΟΥΚ ΕΧΕΙ ΛΟΞΙΓΚΑ

ΜΑΡΙΑ ΡΟΥΣΑΚΗ

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΜΕΤΑΙΧΜΙΟ

Αυτό το βιβλίο μιλάει για έναν κύριο που έχει λόξιγκα από παιδί. Προσπαθεί να βρει διάφορες θεραπείες να γίνει καλά αλλά δεν τα καταφέρνει.

Μέχρι που μια μέρα βρήκε έναν γιατρό που τον έκανε καλά. Του είπε ότι είχε λόξιγκα γιατί δεν έτρωγε καλά πράγματα. Κι εμένα μου αρέσει να τρώω γλυκά και χάμπουργκερ αλλά δεν κάνει συνέχεια. Το βιβλίο μας λέει να τρώμε υγιεινά, να πίνουμε αρκετό νερό, να γυμναζόμαστε και να κοιμόμαστε καλά. Για να έχουμε καλή υγεία.

(Κείμενο: Μαρία-Ηλέκτρα)

ΤΑ ΠΑΙΔΙΑ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ

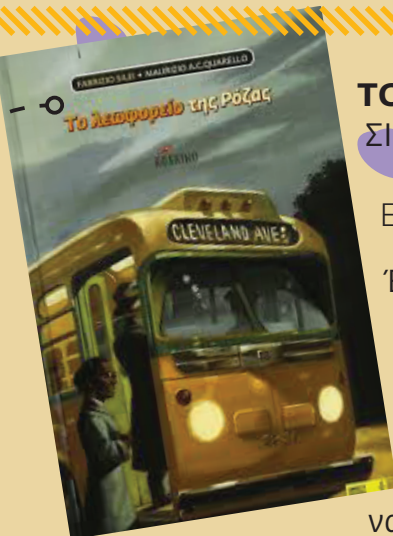
ΜΟΪΡΑ ΜΠΑΤΕΡΦΛΙΝΤ, ΧΑΡΙΕΤ ΛΙΝΑΣ

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ

Ξέρατε ότι ο αριθμός 4 είναι χρουσούζικος στην Κίνα ή ότι κάποια σχολεία στη Νορβηγία έχουν μίαν Ημέρα Σκι τον χρόνο και τα παιδιά βγαίνουν έξω με τους δασκάλους τους και κάνουν σκι αντί να κάνουν μάθημα στην τάξη; Ότι στην Ολλανδία τα παιδιά τρώνε για πρωινό ψωμί με νιφάδες σοκολάτας, ενώ στη Νιγηρία τρώνε χυλό από αραβόσιτο και τηγανητά κεκάκια από μαύρα φασόλια; Ότι στα φαρσί το «αντίο» είναι ΚΟΝΤΑ ΧΑΦΕΖ, και στα φιλιππινέζικα η έκφραση «τα λέμε σύντομα» είναι ΧΑΝΓΚΤΚΑΝΓΚ ΣΑ ΜΟΥΛΙ; Αυτά και άλλα πολλά μαθαίνουμε σε αυτό το βιβλίο. Πάντως πιο πολύ μας άρεσαν τα φαγητά από τις διάφορες χώρες. Μόνο που δεν είχε τον μουσακά!

(Κείμενο: Άρης)

ΤΟ ΛΕΩΦΟΡΕΙΟ ΤΗΣ ΡΟΖΑΣ

ΣΙΛΕΙ ΦΑΜΠΡΙΤΣΙΟ

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΚΟΚΚΙΝΟ

Ένας παππούς είχε υποσχεθεί στο εγγονάκι του ότι θα πηγαίνανε σε ένα μουσείο παλιών αυτοκινήτων. Το αγοράκι που το έλεγαν Βεν ενθουσιάστηκε πολύ επειδή θα έβλεπε παλιά αυτοκίνητα και αεροπλάνα. Ο παππούς του είπε ότι ήρθαμε

να δούμε ένα και μοναδικό πράγμα. Πέρασαν πολλούς διαδρόμους και έφτασαν σε ένα παλιό λεωφορείο. Ο Βεν δεν είχε καταλάβει γιατί είχαν έρθει να δούνε μόνο ένα λεωφορείο. Μπήκαν μέσα και ο παππούς έβαλε τον Βεν να κάτσει σε μια θέση ενώ αυτός κάθισε δίπλα του. Ο παππούς είπε ότι στη θέση που κάθισε ήταν η δικιά του θέση ενώ η θέση που καθόταν ο Βεν ήταν η θέση της Ρόζας. Πριν ο Βεν προλάβει να ρωτήσει ποιά ήταν αυτή η Ρόζα, ο παππούς άρχισε να διηγείται μια ιστορία.

«Όταν ήμουν νέος επέστρεφα κάθε μέρα από την δουλειά με το λεωφορείο. Εκείνη την μέρα ήμουν πολύ κουρασμένος και ευτυχώς μόλις μπήκα στο λεωφορείο είχε πολλές κενές θέσεις. Μετά από δύο στάσεις μπήκε και αυτή, η Ρόζα και κάθισε δίπλα μου. Στο λεωφορείο υπήρχε τμήμα για λευκούς και τμήμα για μαύρους. Ύστερα από μερικές στάσεις μπήκαν 4 άνθρωποι που ήταν λευκοί και οι οποίοι δεν είχαν να κάτσουν. Ο οδηγός μας είπε να σηκωθούμε! Εγώ σηκώθηκα και το ίδιο έκαναν και άλλες δύο γυναίκες. Ένας λευκός είχε μείνει όρθιος αλλά η Ρόζα δεν κουνήθηκε και έμεινε στην θέση της. Ο οδηγός θύμωσε και

ξαναείπε: όλοι οι μαύροι να σηκωθούν. Αλλά η Ρόζα πάλι δεν κουνήθηκε. Ο οδηγός παρκάρησε το λεωφορείο και βγήκε έξω. Εγώ της είπα: είναι ευκαιρία να σηκωθείτε επειδή αν δεν το κάνετε θα βρείτε τον μπελά σας. Μετά ο οδηγός μπήκε πάλι μέσα με δύο αστυνομικούς που έπιασαν την Ρόζα και την σήκωσαν από την θέση της και την μετέφεραν στο περιπολικό σηκωτή.

Την επόμενη μέρα που πήγα στην δουλειά, ένας φίλος μου είπε ότι έπιασαν μια δική μας γυναίκα. Γι' αυτό εμείς δεν θα ξαναπάρουμε λεωφορείο. Εγώ ντράπηκα, δεν είχα το κουράγιο να του πω ότι ήμουν σε αυτό το λεωφορείο μαζί της, είπα μόνο ναι! Και το βράδυ γυρίζοντας από την δουλειά έκανα 2 ώρες για να γυρίσω στο σπίτι μου.

Για ένα χρόνο άλλοι πήγαιναν στη δουλειά τους με τα πόδια, με φορτηγά, με μουλάρια, με ποδήλατα, με ότι βολευόταν ο καθένας αλλά κανείς τους με λεωφορείο. Μάλιστα έμαθα ότι αυτή η γυναίκα ελευθερώθηκε γρήγορα, από έναν πάστορα. Μετά από ένα χρόνο μάθαμε ότι ανακυρήχθηκε παράνομος ο διαχωρισμός μεταξύ των μαύρων και των άσπρων.

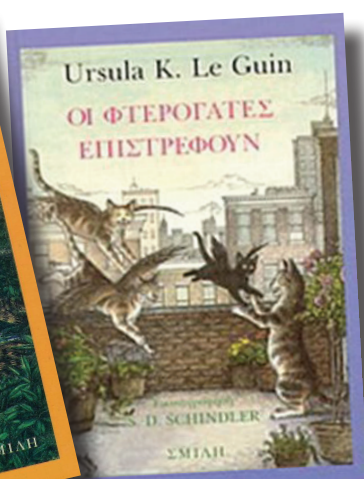
Αυτό κατάφερε η Ρόζα και ο παππούς τελείωσε την ιστορία του. Ο Βεν δεν είχε καταλάβει γιατί έπρεπε να δουν αυτό το λεωφορείο. Και κοιτάζοντας την φωτογραφία της Ρόζας ένας κόμπος ανέβηκε στον λαιμό του. Ο παππούς του του ζήτησε συγγνώμη. Συγγνώμη γιατί; ρώτησε ο Βεν. Γιατί δεν είχα το θάρρος της Ρόζας, είπε ο παππούς.

(Κείμενο: Θάλεια)

ΟΙ ΦΤΕΡΟΓΑΤΕΣ ΕΠΙΣΤΡΕΦΟΥΝ και Ο ΥΠΕΡΟΧΟΣ ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ ΚΑΙ ΟΙ ΦΤΕΡΟΓΑΤΕΣ

URSULA K. LE GUIN

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΣΜΙΑΗ

Ένας φίλος μας έκανε δώρο αυτά τα δύο βιβλία που έχουν για ήρωες γάτες που πετάνε με όμορφα μαλακά φτερά! Στο πρώτο βιβλίο τα τέσσερα γατοαδερφάκια που πετάνε, η Θέλμα, ο Ρότζερ, η Χάρριετ και ο Τζέημς ζουν σε έναν αχυρώνα. Τα φροντίζουν δυο μικρά παιδάκια που τα αγαπάνε πολύ! Επειδή όμως τους λείπει η μητέρα τους, η Χάρριετ και ο Τζέημς αποφασίζουν να επιστρέψουν στην πόλη για να την συναντήσουν. Δυσκολεύονται να την βρουν, βρίσκουν όμως το μικρό τους αδερφάκι, που ακόμα δεν έχει μάθει να πετάει και επειδή κάτι το έχει τρομάξει πολύ, αρνείται να μιλήσει. Τα γατάκια –μετά από πολ-

λές περιπέτειες– το παίρνουν μαζί τους στον αχυρώνα και το ονομάζουν Τζέην. Στο δεύτερο βιβλίο ο Αλέξανδρος, ένας γάτος χωρίς φτερά, μικρός, αλλά θαρραλέος, χάνεται στο δάσος και δε θα είχε επιζηήσει αν δεν τον έσωζε η φτερόγατα Τζέην. Για να την ευχαριστήσει ο Αλέξανδρος την κάνει να μοιραστεί την τρομακτική εμπειρία που έζησε μακριά από τη μητέρα και τα αδέρφια της και τελικά να μιλήσει! Πολύ ωραία βιβλία, αστεία, αλλά και με αρκετή αγωνία.

(Κείμενο: Άρης)

Η Μαρία, η Μισέλ, η Ελένη και ο Άγγελος ξεκίνησαν από την Αθήνα με ποδήλατο για να βρουν τη Χωχαρούπα. Μετά από μια εβδομάδα έφτασαν στη Σπάρτη. Εκεί συνάντησαν έναν παπά παχύ που είχε φάει παχιά φακή και τον ρώτησαν αν γνώριζε που βρίσκεται η Χωχαρούπα.

- Για να βρείτε που είναι η Χωχαρούπα θα πρέπει να ρωτήσετε τον τζίτζιρα, τον μίτζιρα, τον τζίτζιμιτζιχότζιρα, που ανέβηκε στη τζίτζιριά, στη μιτζιριά, στη τζίτζιμιτζιχοτζιριά, να κόψει τζίτζιρα, μίτζιρα, τζίτζιμιτζιχότζιρα.
- Ευχαριστούμε πολύ! Και πως μπορούμε να βρούμε τον τζίτζιρα;
- Θα κατηφορίσετε τον δρόμο για να βγείτε στον κεντρικό που θα σας πάει στο Γύθειο. Εκεί θα ρωτήσετε την άσπρη πέτρα ξέξασπρη κι από τον ήλιο ξεξασπρότερη.

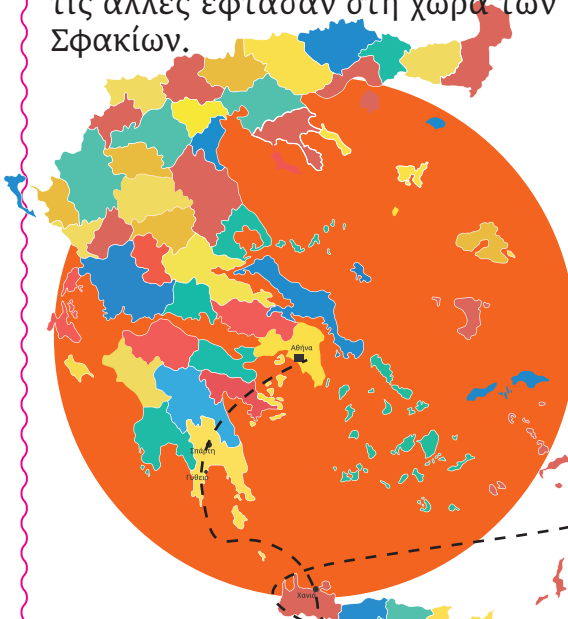
Μετά από δύο μέρες έφτασαν στο Γύθειο. Εκεί ρώτησαν την άσπρη πέτρα ξέξασπρη κι από τον ήλιο ξεξασπρότερη να τους πει πως θα πάνε στη Χωχαρούπα.

- Θα σας δείξω πώς να πάτε μόνο αν μου πείτε...
- Τι να σας πούμε;
- Τι είναι αυτό που έχει πόλεις χωρίς σπίτια, έχει δάση χωρίς δέντρα, έχει ποτάμια χωρίς ψάρια.
- Δε ξέρουμε...
- Τότε δε μπορώ να σας πω πώς να πάτε.
- Περιμένετε να σκεφτούμε!
- Το βρήκαμε! Είναι ο γεωγραφικός χάρτης!
- Σωστά! Θα πάρετε το καραβάκι

από το Γύθειο, θα πάτε στα Χανιά και εκεί βρίσκεται η Χωχαρούπα.

ΣΤΗ ΧΩΡΑ ΤΩΝ ΣΦΑΚΙΩΝ

Όταν ήρθε το δεύτερο φεγγάρι και η νύχτα ήταν πιο όμορφη από όλες τις άλλες έφτασαν στη χώρα των Σφακιών.

- Επιτέλους φτάσαμε! Τα πόδια μου δε μπορούν να κάνουν άλλο πετάλι.
 - Μα που είναι η Χωχαρούπα;
 - Ψάχνετε τη Χωχαρούπα; τους ρώτησε ένας βοσκός που περνούσε από εκεί.
 - Ναι...
 - Δεν είναι πια εδώ! Έχει πάει στη Ρόδο...
 - Αλήθεια; Ουφ!
- Και τα τέσσερα παιδιά μπήκαν πάλι στο καράβι, αυτή τη φορά με προορισμό τη Ρόδο. Το επόμενο πρωί είχαν φτάσει στη Ρόδο. Στο λιμάνι είδαν πολλά παιδιά να τρέχουν προς την κοιλάδα με τις πεταλούδες. Πή-

γανε κι αυτά τρέχοντας με τα ποδήλατά τους προς την κοιλάδα. Στο γεφυράκι στη λίμνη, συνάντησαν χιλιάδες πεταλούδες να πετάνε πάνω από πάρα πολλά παιδάκια!

- Κοίτα πόσα παιδιά! Λευκά, μαύρα, ξανθά, μελαχρινά, κοκκινωπά...
- Έχουν έρθει από όλον τον κόσμο.
- Γεια σας! Μπορούμε να παίξουμε κι εμείς μαζί σας;
- Φυσικά!
- Είμαστε η Μαρία, η Μισέλ, η Ελένη και ο Άγγελος κι έχουμε κάνει μεγάλο ταξίδι για να σας συναντήσουμε.
- Καθίστε μαζί μας! Ήρθατε πάνω στην ώρα που θα πούμε όλοι μαζί ένα ποίημα.
- Και ποιο είναι αυτό;

Αν όλα τα παιδιά της γης
πηγαίνουν στο σχολείο
και στα διαλείμματα
παίζουν όλα μαζί
ο κύκλος θα γινόταν
πολύ - πολύ μεγάλος

Κι έρχονταν και οι δάσκαλοι
κι ακόμα και άλλα παιδιά
ο κύκλος θα γινόταν
ακόμα πιο μεγάλος

Κι αν ακόμη όλα τα παιδιά της γης
φτιάχναν ένα πάρκο
και παίζουν τα παιδιά
και τρώγαν φαγητά μαζί
και πέρναν και νερό
Το πάρκο μεγαλύτερο θα ήταν
και τα παιδιά όλο χαρά!

...μια ιστορία της Μαρίας-Ηλέκτρας

Είδα μια ταινία, τον Άσο (Asho). Άσο σημαίνει αετός. Ο Άσο ήταν ένα μικρός βοσκός, ένα βοσκόπουλο. Φύλαγε τα πρόβατα κι έπαιζε μαζί τους. Ήταν από το Ιράν. Είναι βοσκός και βλέπει κινηματογράφο στο τάμπλετ. Αλλά ένα πρόβατο του έσπασε το τάμπλετ και δεν μπορεί να δει ταινίες. Δεν πήγαινε σχολείο. Άμα έρθει στην Ελλάδα θα πάει. Εγώ βλέπω ταινίες, όπως ο Άσο πολλές ταινίες. Βλέπω Τζάκι - Παν, Σκούμπι, Βαλλιάννα, Ραπουζέλ, Άριελ, Τσάρλι Τσάπλιν, Ροζ Πάνθηρα, Ωραία κοιμωμένη, τα στρουμφάκια και Μίκυ Μάους. Πηγαίνω και το καλοκαίρι στο «Εκράν» για σινεμά.

Οι εντυπώσεις μου για την ταινία «Μπλε τα μάτια μου, πολύχρωμο το φόρεμά μου» (2020) είναι πολλές. Σε αυτήν την ταινία το κοριτσάκι ήταν πολύ γλυκό και αθώο, γεμάτο περιέργεια και ρωτούσε συνέχεια για το οτιδήποτε. Πάντα έβρισκε νέους φίλους και έπαιζε μαζί τους. Αυτό που μου έκανε εντύπωση είναι υπήρχαν πολύ μεγάλοι χώροι για να παίζουν τα παιδιά. Και υπήρχε πολύ πράσινο. Με στεναχώρησε λίγο το τέλος γιατί έβλεπα το κοριτσάκι να είναι μόνο του και να κάνει γύρω γύρω σε μια κολώνα. Και είχε πάρει μια έκφραση λύπης στα ματάκια του που όμως δεν είχα δει σε όλη την ταινία.

